

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 23 September 1900

N:r 52

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Statsministerskiftet (med 2 porträtt). Förälskelse. För HVAR 8 DAG. Landshöfdingeskiftet i Karlskrona (med 2 porträtt). Strandscener från det fashionabla Eastbourne (med 4 illustrationer). Svenska flottans amiraler (med 1 illustration). Drottis återkomst till Stockholm (med 3 illustrationer). Otto Torell † (med 1 porträtt). Den kungliga elgjakten på Hunneberg (med 3 illustrationer). Nordpolsfararen, den italienske prins Luigi möttages i Kristiania med 1 illustration. I kö för Pattikonsertern (med 2 illustrationer). Från det gamla Ystad (med 2 illustrationer). S. A. Hedlund † (med 1 porträtt). Svenska prässens nestor (med 1 porträtt). Från Kängö karantän (med 5 illustrationer). Gammalt och nytt från Brunkebergstorg (med 2 illustrationer). Det märkliga konstfyndet i Stockholm (med 1 illustration). Ur van Bibbers lif. Af Richard Harding Davis. Angbåtskollisionen på vänern (med 1 illustration). Veckans porträttgalleri (med 3 porträtt). Kapplöpningarne å Lindarängen (med 5 illustrationer). De stora Velocipedtäflingarne i Göteborg (med 6 illustrationer).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

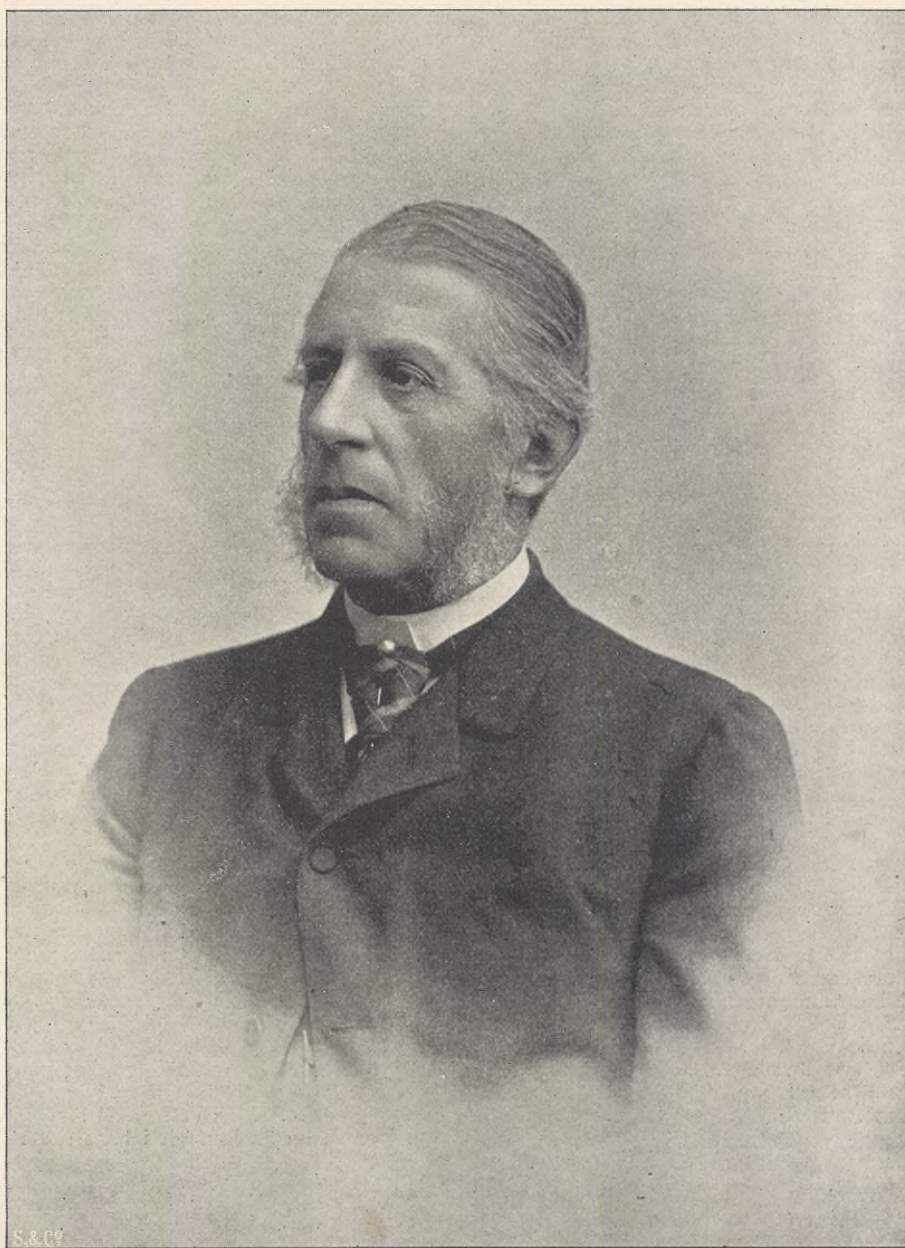

Foto. Florman, Stockholm.

DEN NYE STATSMINISTERN.

Skiftande hade omdömen varit, som fällt om excellensen ERIK GUSTAF BOSTRÖM vid hans afgång från den maktställning, i hvilken han börjat betraktas som tämligen orubblig, sedan han för länge sedan genom tjänsteårens längd — i följd räknade — distanserat samtliga sina europeiska kolleger — mindre skiftande likväl än de voro, när han för nio år sedan tog densamma i besittning. Och så tillvida ha de varit ense, att en betydande personlig kraft med honom lämnar rådsbordet, och att den ära, som bär hans namn, har sin utpräglade karaktär, om hvars halt meningarne måste vara delade, liksom de äro det om allt, som bär den personliga kraftens märke.*

* * *

I stället för att inlåta oss på den svåra uppgiften att gifva en oväldig tolkning af Boströms politiska lifsgärning, skola vi här lämna några biografiska data om hans efterträdare.

När frih. B. A. Leijonhufvud hösten 1874 lämnade ifrån sig sjöministerportföljen, öfvertogs den af en ung sjöofficer, frih. F. W. von OTTER, hvilken, såsom ske plägar, vid samma tillfälle erhöi kommandörs rang. I sex år stannade han på sin post, som vid hans afgång i sammanhang med Posseministrens makttillträde besattes med hans äldre broder, den i våras aflidne v. amiralen frih. C. G. von Otter. Sedan dess har han tjänstgjort först som varfschef och sedan, efter 1884, såsom befälhafvare vid flottans station i Karlskrona, fortsatt att passera graderna såsom konteramiral, viceamiral och slutligen — för en tid sedan — amiral. Denna befördran må väl, oberoende af den kungliga vänskap, som legat där bakom, räcka till att styrka hans militära duglighet, på hvilken uppmärksamheten blifvit fäst redan under hans tidiga officerstid. Under åren 1857—61 hade han varit i engelsk krigstjänst och 1868 hade han såsom befälhafvare på ångfartyget »Sophia» deltagit i Nordenskiöld's Spetsbergsexpedition. År 1872 blef han adjutant hos konungen, och samma år han inträdde i konungens råd kallades han till ledamot af krigsvetenskapsakademien.

Men fackintressena ha icke ensamma fått råda öfver hans arbetskraft. Under de sista ständermötena representerade han sin ätt på riddarhuset och efter en 10-årig politisk rekreationstid mottog han 1891 Blekinge läns landstings val till dess ombud i Första kammaren, där han stannade, tills han förlidit är flyttades öfver i den Andra.

Det är närmast med ledning af hans insats i det parlamentariska lifvet under detta decennium, som hans horoskop måste ställas såsom statsminister. En tidning anmärkte vid hans utnämning, att, om densamma »icke på något håll väckt hänförelse, så torde den icke håller på något håll framkalla någon djupare misstämning». Det är nog sannt — af samma skäl som hans företrädares politik icke håller gjort det annat än vid ett och annat tillfälle.

»Den gyllene medelvägen» män slippa i regel både jubel- och preeatrop. Och frih. von Otter är liksom excellensen Boström en utpräglad vän af den sortens vägar. Han är protektionist, utan att vänta några underverk af »systemet»; han är varm försvarsvän, men tar villigt hänsyn till, hvad landet kan bära och riksdagen bjudas; han är konservativ i sociala och kulturfrågor, men sätter sig därför icke på tvären mot alla reformer, som peka framåt.

På det hela taget kan det sägas, att han för att vara militär lagt i dagen en ganska anmärkningsvärd politisk smidighet. Under sin Första kammartid tillhörde han i flera år statsutskottet, i hvars ena afdelning han fungerade som ordförande, och hade rätt ofta på sin lott att införa och mot kammaren föra utskottets talan. Det må vara sannt, att utskottsarbete är ägnadt att drifva folk att kompromissa bort ett och annat af sin öfvertygelse. Men det kan också sägas, att det lär folk att taga skäl och låta tala med sig. Att friherren von Otter äger afsevärda förutsättningar att kunna utträtta ett och annat på sin nuvarande plats, kan bestämdt lika mycket tillskrifvas hans parlamentariska uppfostran i statsutskottet som hans praktiska läggning.

Beträffande den i förgrunden liggande värnpliktsfrågan befinner han sig i den lyckliga belägenheten att kunna stödja det bebådade förslaget om allmän värneplikt med hänvisning till sin tidigare insats för ett liknande förslag.

När han för tjugo år sedan vid den de Geerska ministrens fall lämnade rådsbordet, skedde det därför, att han ställt sig solidarisk med regeringschefen i fråga om det förslag till allmän värnplikt, som underkändes af riksdagen. Om det funnits någon grund för den uppgiften, att excellensen Boström nu träder tillbaka, därför att han finner det mindre tilltalande att söka genomdriva ett värnpliktsförslag, som innebär ett underkännande af och skulle komma att kasta öfverända den värnpliktsorganisation, för hvars solidaritet han själf för åtta år sedan varit med om att teckna borgen, så är det också naturligt, att han funnit frih. von Otter med sina försvarspolitiska föregående vara skickad att träda i hans ställe, en mening som statschefen utan tvifvel varit den förste att omfatta.

Det har anmärkts, att frih. von Otter vid sina 67 år knappast kan vara mannen att annat än i nödfall och provisoriskt intaga platsen som lots på det svenska statskeppet. Det är ju visserligen sant, att han — den tillträdande — är nio år äldre än den afgående. Men i jämförelse med Europas öfriga regeringschefer hör han ändå knappast till de äldre, och skulle för ålderns skull, kraftfull och spänstig som han är, mycket väl kunna sköta rormansarbetet åtskilliga år och sköta det med säker och kraftig hand. Likväl är det kanske med hänsyn till de vindar som blåsa knappast troligt, att han kommer att stanna synnerligen länge på sin vanskliga post. Men detsamma skulle kunna sägas om hvem som än kommit i hans ställe

Afg. statsminister exc. Boström.

FÖRÄLSKELSE.

För HVAR 8 DAG.

Fil. kand. Sten Lindgren kastade sig ned på soffan hos sin vän e. o. hofrättsnotarien Ulrik Widström.

»Råd mig, stöd mig, hjälp mig!» stönade han.

»Hvi stönar du sålunda? Är nu all kovan slut igen?» frågade hans vän, i det han vände sig från ett juridiskt kollegium af oomtviselig träkighet.

»Jag har sett det mest intrikat stiliga i hela Upsala — — —»

»Jaså, s. k. kärlekshistorier nu igen. När tänker du bli allvarlig?»

»Ännu är det ingen kärlek, ty sådan är ömse-sidig. Men afbryt mig inte! Jag mötte henne alldeles nyss, tre, fyra gånger, jag gick fram och tillbaka, hänförd, utom mig af beundran. Hvilken härlig uppenbarelse! Men hur ska' jag nu få göra hennes bekantskap? För jag måste bli bekant med henne.»

»Åh, nog kan väl du hitta på något. Med din rika och skiftande föregående erfarenhet — —»

»Såra inte mina öron. Det finns bara en kvinna på jorden och det är hon. Råd mig i stället!»

»Nåja, jag ska' ge dig ett råd. Nästa gång du möter henne, ska' du gå fram till henne, som om du kände henne mycket väl. Du hälsar vörd-samt och säger: min fröken, tillåt mig hälsa er från Heinrich Heine. Hvarpå hon naturligtvis svarar mycket förvånadt, kanske till och med lite harm-set: den herrn har jag inte äran att känna eller något dylikt. Då tar du till orda helt lugnt: det var en tysk skald som sade: hvar ros ni möter på er väg, ska' ni hälsa ifrån mig! Hon ler — och er bekantskap är gjord.»

»Jubelidiot, galaidiot, praktidiot, orkanidiot, kanon- och mitraljösdiot!»

»Tackar så mycket. Du är för febrilt öfverdrifven, för att kunna verka öfvertygande. Eller också, när du går förbi henne, säg högt och tydligt: denna skönhet skall döda mig genom sin köld eller ge mig lif genom sin glöd. Ser du då att hon rodnar, skall du helt plötsligt vackla hän till första bästa husknut och stöna: blind! blind! Hon springer fram naturligtvis och frågar hur det är med dig; du svarar: ni har bländat mig med era ögons glans. Saken är klar.»

»Skona mig för denna platthet! Hör du inte att jag säger jag blir tokig, om du inte kan hitta på något.»

»Du är en dumbom! Skrif någonting hjärt-slitande på ett visitkort och tappa utanför hennes fönster. Det är nästan fyndigt.»

»Håna mig inte! Jag menar verkligen allvarligt. Kanske — Sten sprang opp med ens — kanske du känner henne?»

»Hvem vet? Hvar bor hon?»

»Bara några hörn härifrån! Kom med!»

De bägge vännerna gingo ut. Den förälskade drog ifrigt den flegmatische vännen med sig. »Här», utropade han dämpadt, då de kommit till ett hörn-hus vid Odengatan ute på Luthagen, »här. Tredje fönstret! Hvilka ögon hon har!»

»Sannerligen», utropade Ulrik, »kusin Lisa. Nyss utsläppt ur pension och hitkommen för bara en vecka se'n. Jag anhåller verkligen att du inte driver någon sorts kurtis med henne eller söker förrycka henne på något sätt. Inga konst-er, hör du!»

»Ulrik, presentera mig! Jag älskar henne!»

»Din femtionde flamma för i år. Nehej du! Nu fräcknar du till för mycket på en gång. Det blir inget flirtoförhållande af, ska' jag säga dig. Förrästen ska' jag dit i morgon på middag, om det roar dig att veta.»

Hvarpå notarien försvann in på Valhalla för att äta frukost, tämligen förargad öfver sin flaxiga väns senaste flickförtjusning, af skäl som han inte riktigt kunde göra sig reda för.

Kärleken och hämden stredo om Sten Lindgrens själ. Genom en listig kombination hoppades han emellertid att kunna få tillfredsställa bägge. Han småhvislade för sig själf och tänkte: vänta du tills i morgon!

Vid trediden följande dag ringde han på hos Ulriks kusin — han visste med säkerhet att vännen inte skulle infinna sig förrän half fyra. Det öppnades, men inte af henne, som Sten hoppats på, utan af en äldre dam — fastern gissade han.

»Är det möjligt att träffa notarien Widström?» sporde Sten, som bugade med den största artighet.

Dengamla frun såg något förvånad ut. »Han skulle komma hit till middag», sade hon med det största mått af köld som hon kunde åstadkomma — hvilket inte var mycket, ty hon var den allra välvilligaste människa under solen — »men har inte kommit ännu, fast han lofvade att vara tidig.»

»Är han inte här, hvad ska det betyda?» sade Sten och konstbleknade, ett af hans bästa drama-tiska effekter, och lyckades åstadkomma ett så förfäradt utseende, att han lyckades skrämma den goda gumman in i hjärtat. Hon drog honom in i tamburen och öfverhopade honom med frågor om hvad han var rädd för, och hvarför de skulle träf-fas där.

»Ja, åhnej, det förstås — men — emellertid — fastän —» stammade Sten, som icke ville äfven-tyra en förklaring åt galet håll och ingen ledråd hade, men på grund af tidigare dunkla aningar från Ulriks sida vädrade byte, han behöfde, sade han, klockan tre, han föreföll mycket orolig, Ulrik har förefallit mig så dyster, så underlig på sista tiden, jag vet inte, men jag fruktar någonting.»

Nu var gumman så ifrig, att han nästan skäm-des för sin list. Han blef ombedd att stiga in och stanna kvar till midda'n, presenterades för den unga flickan, som han beundrade med sina blickar och sina ord, så ofta han fick rådrum för fastern, som måste meddela honom alla sina farhågor för brorsonen, hans viggistorier, som skrämde hennes ordnade och stilsamma tillvaro, och hans ojämma lynne. Hon riktigt bad Sten se efter vännen, så att inget olyckligt skulle hända.

Innan Ulrik anlände, hade sålunda Sten redan kommit långt. Han stod högt i den gamlas yn-nest och han hade redan hunnit börja en kraftig attack mot den unga flickan. Ulrik, som vid före-fallande tillfällen plågade uppträda dyster och världs-neddrifvande för att ge fastern en aning om en ung mans bekymmer och lätta tillgången till några kraftigare handlån med sväfvande återbetalnings-skyldighet, hade underminerat sin egen position. När han nu ringde på, gick Sten och öppnade. Bulvanen förgrymmades vid den oväntade åsynen af sin vän, hans därvaro syntes honom lika oför-klarlig som misstänkt. Sten förklarade emellertid,

att han kommit endast för att få viga en femtia, som han nödvändigt behöfde, och var så enträgen och så envis och angaf sina stora svårigheter som så tillfälligt öfverväldigande, att Ulrik halft lät lura sig. Då begick Sten den oförsiktigheten att allt för mycket sysselsätta sig med den unga flickan vid middagen, hvarför Ulriks misstankar bröto upp igen. Det hjälpte inte att både gumman och Sten voro mjuka och undfallande i sättet, Ulrik surnade allt mer och mer och Sten fann för godt att afsmita innan ovädret, som han väntade sig, skulle bryta löst. Han vardt lifligt ombedd att komma igen och bockade sig ut, storartadt nöjd med sitt dagsverke. Han visste han kunde lita på fastern.

Nu börjades interpellationen.

»Hur fan fick faster tag i den där gynnaren?»

»Svär inte så rysligt, söte Ulrik, är det inte en af dina goda vänner?»

»Ajjo, men hur tusan kom han hit?»

»Det är förfärligt så du talar. Jag bad honom förstås! Fastern aktade sig att tala om att Sten haft ärende till Ulrik, hon visste att han inte tälde vid att man rörde vid hans affärsförhållanden och misstänkte något sådant af ledsammaste art.

»Men faster kände honom inte.»

»Nej, men han kom ju hit för att råka dig?»

»Han gjorde så katten heller. Sa han det, den göken! Vet faster, han kom hit bara för att träffa Lisa och förvrída hufvudet på henne, det är Upsalas värsta kurtishjälte. Akta flickan, det råder jag er till!» Och notarien gick, svart i hågen.

Men fastern ville icke tro honom. Och det var räddningen för vännen Sten, som lyckades nästla in sig allt mer och mer, så att hon gick in på att vara förkläde på Östgöta nationsbal, dit Sten naturligtvis bjudit hennes Lisa. Hon var honom till stöd och hjälp, ty den här gången var det allvar. Det såg man efter några veckor på anonsen.

STEN LINDGREN
LISA FILIP.

Men femtian fick Ulrik aldrig tillbaka. Ty Sten påstod att den och mer till hade han falskeligen afvigat fastern och att det allsammans rätteligen tillhörde Lisas hemgift, som han inte ämnade skänka efter.

K. P.

LANDSHÖFDINGESKIFTET I KARLSKRONA.

DEN AFGÅNGNE LANDSHÖFDING
WACHTMEISTER.

»Ålskvårdare landshövding har länet aldrig haft» — så skref en Karlskronatidning nyligen vid grefve *Gotthard Wachtmeisters* afgang från landshöfdingeposten i Blekinge län. Detta omdöme äro ock alla, som kommit i beröring med grefve W., färdiga att skriva under. Uppriktigt vänlig och tillmötesgående mot en hvar, hög som låg, efterlämnar den afgangne höfdingen idel goda minnen. Särskildt skall aldrig glömmas hvad landshövding *Gotthard Wacht-*

meister utträttat för länets fattiga fiskarbefolkning, hvilkens ställning det var hans käraste arbete att förbättra — en sträfvan, som väl karakteriserar den varmhjärtade mannen.

För länets välgång och utveckling i alla afsenden intresserade han sig varmt, som ämbetsman visade han en ej vanlig duglighet, plikttröhet

och nit. Den afgangne landshövdingen följes nu af de uppriktigaste välgångsönsknningar från sitt läns invånare.

* * *

Till grefve *Gotthard Wachtmeisters* efterträdare har k. m:t utnämnt ryttmästaren vid Lifregementets Dragoner, disponenten vid Thorsåker och Harg grefve *Axel Hansson Wachtmeister*.

Den nye landshövdingen är född 1855, andre son till f. d. landshövdingen i samma län, hufvudmannen för ätten, grefve *Hans Wachtmeister* af *Johannishus*, hvars fader äfven innehade landshöfdingestolen i samma län. Landshövding *Axel Wachtmeister*, hvars äldre broder *Hans* är vår finansminister, har visat sig vara i besittning af energi och arbetslust och skall utan tvifvel på den post, till hvilken han blifvit kallad, förstå att motsvara sin konungs förtroende.

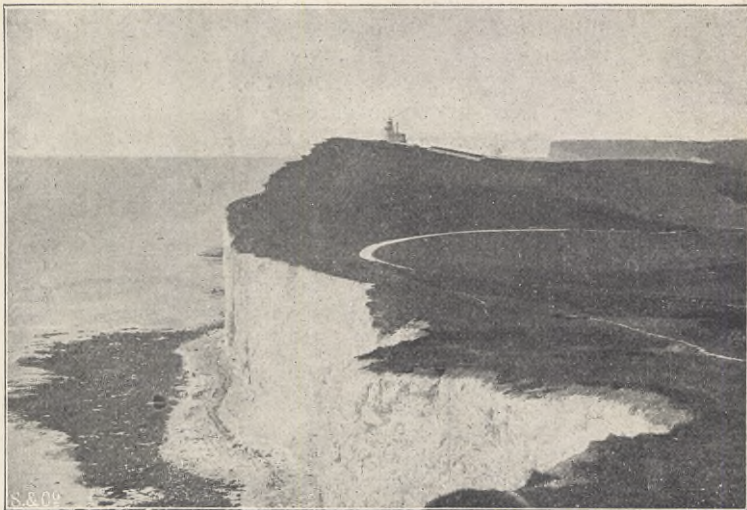

DEN NYE LANDSHÖFDING
WACHTMEISTER.

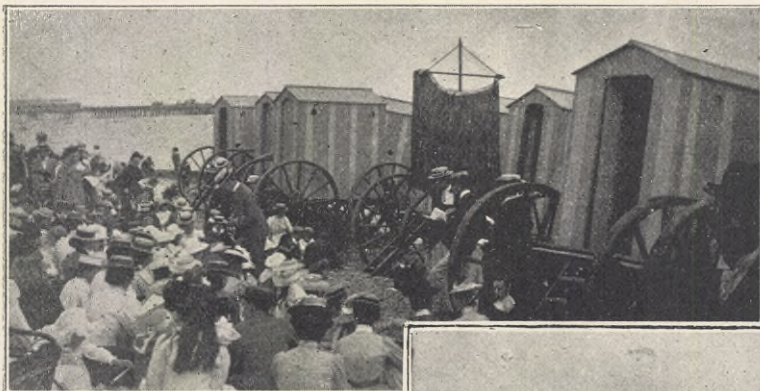
STRANDSCENER FRÅN DET FASHIONABLA EASTBOURNE.

FRÅN VÅR LONDONKORRESPONDENT.

Vill man ha sig ett hafsbad i Eastbourne får man minsann vara uppe i god tid, ty fram på förmiddagen blir det nästan omöjligt att få någon badvagn. Så öfverfullt var det åtminstone under Augusti månad, och badningen är här mycket populär, sedan man gått själfva Brighton i förväg samt varit fördomsri nog att tillåta s. k. »mixed bathing», så att hela familjen kan plaska tillsammans och pappan själf öfvervaka såväl maskulina som feminina plantors simningsförsök. Badvakten har äfven fullt upp att göra och tillbringa timtals i vattnet iklädd sina oljekläder, hållande trinda damer under hakan eller sparkande ungar om lifvet, under det han undervisar i den ädla simkonstens grunder.

»Beachy Head».

Barn gudstjänst på stranden.

Hvarje förmiddag har det hållits barn gudstjänst på stranden af unga prästämnen, som på detta sätt få öfva sig att, innan de prästvigas, tala till en större människosamling — och ett kraftprof var det i sanning somliga dagar att öfverrösta vågornas brus. Dessa predikanter äro ej några kolportörer, utan tillhöra statskyrkan, som äfven betalar deras uppehåll

Musiken spelar.

»Mixed bathing».

vid badorterna och sålunda gifver mången stråfsam studerande en välbehöflig »holiday», som han ej själf skulle kunna bestå sig.

På de vackra terrasserna, som löpa utmed stranden, sitter den förnäma världen och exponerar sina toiletter under det musiken spelar, och ej minst sevärda äro här de eleganta baby-vagnarne med sina spetshöjda herrskare oftast åtföljda af en svart »Ayah», eller indisk sköterska, i pittoreska dra-

perier — ty familjer från Indien tillbringa företrädesvis sin semester vid kusten.

Man kan ej gerna tala om Eastbourne utan att nämna dess mest framstående punkt »Beachy Head», denna af hvarje sjöman kända klippa som reser sig 512 fot öfver hafvet ett par mil utanför staden och från hvars gröna platå man ser den närbelägna »Belle Tote»-fyren.

I. H. L.

SVENSKA FLOTTANS AMIRALER.

Amatörfotografi för HVAR 8 DAG af herr A. Krook, Karlskrona.

Kort innan excellensen frih. von Otter öfvertog statsministerportföljen hade han af konungen hedrats med utnämning till amiral. Amiralsgraden har i svenska flottan icke före frih. von Otters utnämning tilldelats någon sedan amiral Ch. A. Sundins död 1886. När den nu utnämde amiralen uppuktades af flottans officerare, kunde han genom ett mindre vanligt sammanträffande meddela dessa nyheten, att han af konungen kallats till statsminister.

Vi äro just i tillfälle visa en ögonblicksfotografi af konungen och amiral von Otter, f. n. svenska flottans amiraler. Den togs vid de stora stridsöfningarne, som i början af månaden ägde rum utanför Karlskrona, hvars inlopp en fientlig styrka sökte forcera. H. maj:t och amiral von Otter äro just på väg från öfningarne till Flottans kansli, där kritiken hölls. Af denna framgick, att de anfallande fartygen skulle sprängts i luften af de utlagda minorna, hvadan Karlskrona var räddadt!

H. maj:t konungen och amiralen exc. von Otter på väg till Flottans kansli för att kritisera öfningarne.

DROTTS ÅTERKOMST TILL STOCKHOLM.

Fotografier för HVAR 8 DAG af kand. Bergman, Stockholm.

I väntan på kongers ankomst.

Konungen stiger i land.

Den 8 september återkom konungen ombord å »Drott» till hufvudstaden. När kungsfartyget gled in dånade saluten från Skeppsholmen, hvarjämte staden och hamnen med rik flaggskrud bragte monarken sin hälsning.

Först gick kronprinsen, åtföljd af riksmarskalken och grefve Sven Lagerberg, ombord för att hälsa konungen. Efter en stund ljud ett kommandotecken och besättningen å »Drott» ställde upp sig på led under däck. Konungen tog så afsked af besättningen, som svarade med ett »Gud bevara konungen!» Därefter steg konungen i land, under det att »Drotts» musikkår spelade och besättningen manade reling samt utbragte fyra kraftiga »Lefve konungen», åtföljda af hurrarop.

Efter landstigningen.

OTTO TORELL. †

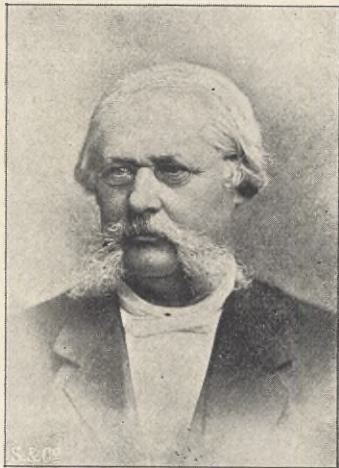
I dessa ishafsexpeditionernas dagar, då det börjar krävas särskild bokföring för att hålla reda på alla de expeditioner, som äro i verksamhet däruppe, kommer dödsbudet om den man, som först ledde det vetenskapliga intresset i vårt land in på dessa banor. Redan 1858 företog han i sällskap med A. E. Nordenskiöld sin första Spetsbergsfärd, som året därpå följdes af en forskningsresa till Grönland. 1861 företogs under hans ledning en ny expedition till Spetsbergen. Den vetenskapliga betydelsen af denna expedition blef särskildt anmärkningsvärd därför att resultatet af djupdragningarna väckte intresse för fortsatta undersökningar af de stora hafsdjupen.

Under denna färd utfördes äfven förberedande undersökningar till den gradmätning, som först i våra dagar fortsatts och genom svenskt och ryskt samarbete nu nalkas sin fullbordan. Ifrågasvarande expedition inledde de stort anlagda och lika omsorgsfullt förberedda som framgångsrikt utförda polarfärder, hvilka under Nordenskiölds och hans efterträdares ledning pågått

under de följande decennierna. Men personligen kom ej Torell, ehuru han alltjämt med lifligt intresse omfattade forskningens fortgång, att vidare besöka de arktiska regionerna. Efter några års verksamhet som adjunkt och e. o. professor i zoologi vid Lunds universitet kallades han nämligen 1871 till chef för Sveriges geologiska undersökning, hvarest han i öfver tjugufem år verkade icke blott med ledande hand och vilja utan äfven med uppslagsrika tankar.

Professor T. har med förkärlek sysselsatt sig med istiden, och glacierteorien hade i honom en af sina första svenska anhängare. Hans åsigt var att det område i norra Europa, som utmärkes genom block af nordiska bergarter, varit betäckt af en från Skandinavien utbredd inlandsis, lik Grönlands nuvarande, och ej af ett ishaf, såsom man förut antagit.

De administrativa och expeditionella förvecklingar, i hvilka hans namn på senaste tiden varit inblandadt, kunna naturligtvis minst af allt rubba det vetenskapliga anseende Otto Torell åtnjuter som en af seklets uppslagsrikaste forskare i detta land.

PROFESSOR OTTO TORELL.

DEN KUNGLIGA ELGJAKTEN PÅ HUNNEBERG.

Fotografier af HVAR 8 DAGS specielle fotograf hr R. Henrikson.

KONUNGENS ANKOMST TILL LILLESKOG.

Den största af årets kungliga jakter egde rum på Hunneberg den 11 dennes — det var den sedvanliga elgjakten. Det var ett stort och förnämligt jaktsällskap som här samlats: konungen,

kronprinsen, kronprinsens gäst tyske prins Salm, Tysklands ambassadör i Rom greve von Wedel, amerikanska och turkiska ministrarna i Stockholm mr Thomas och Cherif Pascha, engelske legationssekre-

En ståtlig elgtjur fallen för ett skott från konungens bössa. Vid sidan om h. m:t står öfverhofjägmästare Ankarcrona.

teraren mr Herbert, landshöfdingarne grefve de la Gardie, Sjöcrona och Nordenfalk, amiral Lagerberg, bankdirektör K. Wallenberg, grefve Clarence von Rosen m. fl.

Jakten, som bestod af tre dref, leddes af öfverhofjägmästare Ankarcrona, hvars 76 år ej det minsta tyckas tynga honom. Med sällsynt vigör hade han under hela tiden uppmärksamheten fästad på jaktfältet och »skyttelinien».

Konungen själf var liflig och kry som alltid och hade sin vanliga jaktlycka. Första drevet gick visserligen dåligt, men i det andra fällde h. m:t bl. a. med ett mycket vackert skott en stor tjur. HVAR 8 DAGS specielle fotograf tog äfven en bild af h. m:t vid det fällda villebrådet. Inalles skötes omkring 30 älgar.

Ett vackert skott.

NORDPOLSFARAREN, DEN ITALIENSKE PRINS LUIGI MOTTAGES I KRISTIANIA.

Fotografi för HVAR 8 DAG af Skarpmoen, Kristiania.

Hertigens af Abruzzerna, prins Luigi, ankomst till Kristiania.
Professor Nansen utbringar hälsingsleffe för prinsen, som står i vagnen.

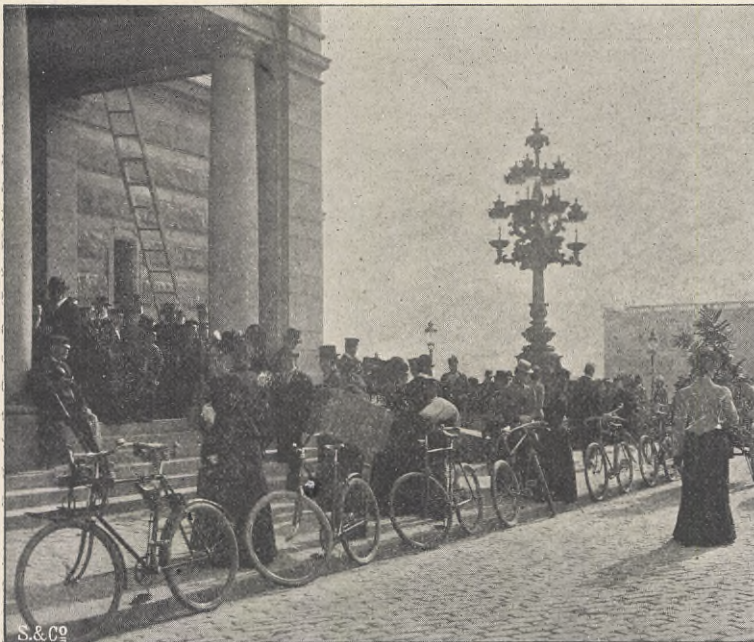
I KÖ FÖR PATTI-KONSERTEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

Den världsberömda divan Adelina Patti, friherrinna Rolf Cederström, håller den 25 ds sin mycket omtalade välgörenhetskonsert i Stockholm. Biljettförsäljningen ägde rum den 15 kl. 12 midd,

men redan på e. m. *dagen förut* hade den stora kö börjat bildas, hvilken till slut som en lång orm ringlade sig ut från k. teaterns biljettkontor. En äkta hufvudstadsbild!

Biljetterna till de bättre platserna å 14 kronor betalas redan med bortåt fyrdubbla beloppet, och man hoppas att den stora

I kö för Patti-konserten.

Friherrinnan Adelina Patti-Cederström.

sångerskan skall förmås att låta höra — och se — sig på ännu en konsert.

FRÅN DET GAMLA YSTAD.

Amatörfotografier för HVAR 8 DAG af hr Holger Rosenkrantz.

Ystad är, som vi veta, en stad med medeltida anor. Dess äldsta dagar äro insvepta i ett visst »historiskt» dunkel, men ännu finnas bl. a. kyrkliga minnesmärken kvar som röja en ansenlig ålder.

För dagen presentera vi ett par partier från den minnesrika staden, af hvilka särskildt vid det ena är bundet historiskt intresse. Ni ser å första bilden det stora huset till höger med trappgafveln. Med undantag af de båda fönstren är dess arkitektur alldeles oförändrad och ett troget prof på sin tids byggnadsstil. I detta hus, hvilket i långa tider tillhörde Riddarhusets främsta släkt, Brahe, har konung Karl XII bott tvänne gånger.

Första gången var det oktober 1700, när det unga lejonet med seger och förhoppningar återvände från Danmark, efter att ha näpst detsamma, och var på väg att försvara sig mot ryssens infall i Östersjöprovinserna. Under huru olika omständigheter kom kung Karl icke nästa gång — i de-

YSTAD: Ett historiskt hus.

cember 1715! Han själf återvänder efter mång-årig vistelse utrikes som en half flykting till det utarmade landet, hvars ställning nu är lika hopplös som den för 15 år sedan var lysande. Öfver hälften af svenskt område är besatt af hämndgiriga fiender, hvilka konungens bortovaro gifvit mod att framtråda. Kung Karl stannade i Ystad till den 16 febr. 1716, då han afreste därifrån för att ställa sig i spetsen för det olyckliga norska fälttåget.

— — —
Hörnhuset till vänster är ock från gamla tider, byggdt af s. k. korsvirke och med öfre våningen skjutande ut öfver den nedre.

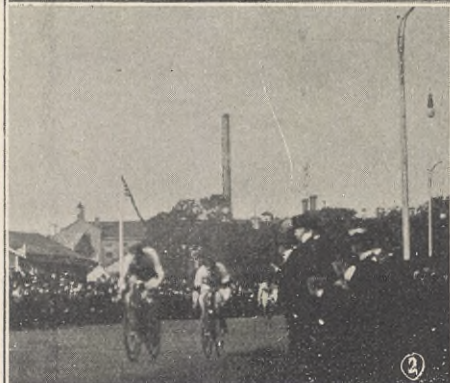
Å vår andra bild synes till höger (vid lyktan) ett korsvirkehus i medeltidsstil, med gafveln åt gatan. I midten och bakgrunden ser man ett annat minne från äldre tider, hvilkets andra våning är långt utbyggd öfver den nedra.

YSTAD: Gamla korsvirkehus.

DE STORA VELOCIPEDTÄFLINGARNE I GÖTEBORG.

Amatörfotografier för HVAR 8 DAG.

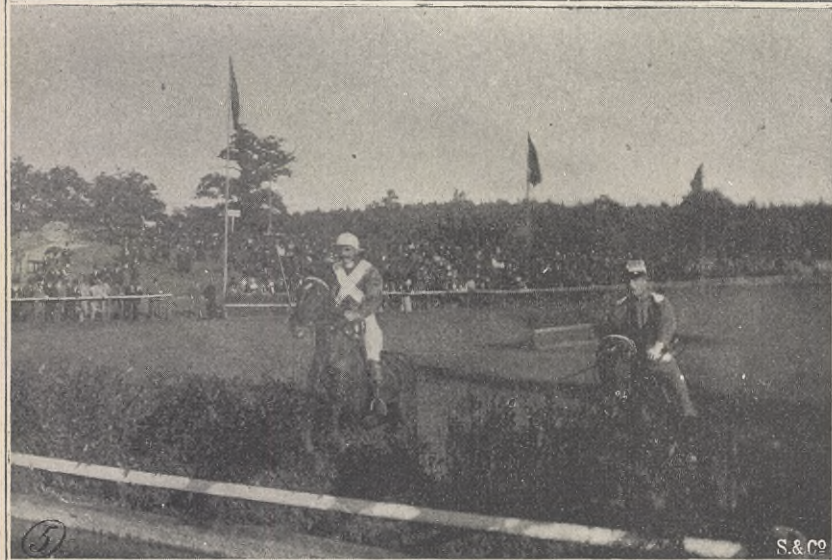
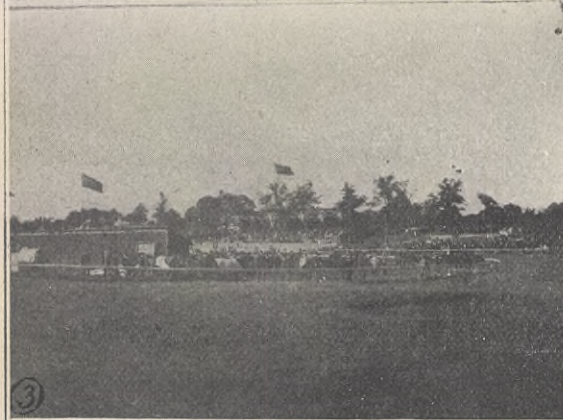
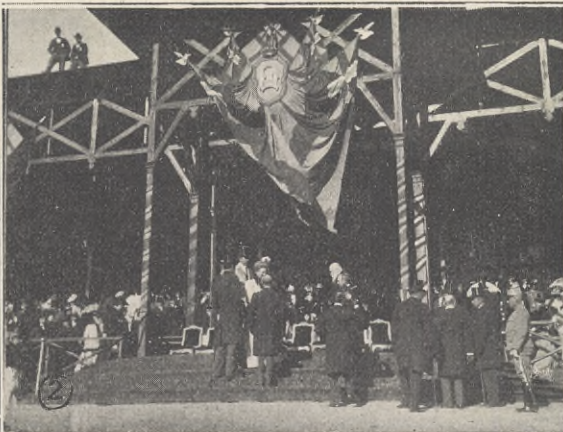

Lördagen den 15 och söndagen den 16 september ägde stora internationella velocipedtäflingar rum å Göteborgs velocipedklubbs stora bana. En mängd framstående ryttare från Tyskland, Danmark, Norge, Amerika och Sverige deltog i löpningarne, hvilka gynnades af det härligaste väder och såsågos af en ovanligt stor publik. Hjälten för dagen var normmanen Gresvig, som blef föremål för kraftiga ovationer.

1. Banan och tribunen.
2. Upplopp till III löpn. (1 eng. mil.)
 - I Pris Gresvig, Kristiania.
 - II » Hansen, Köpenhamn.
 - III » Kniefall, Kiel.
3. Upplopp till IV löpn. (Tandem. 1/2 eng. mil.)
 - I Pris Åkerstedt & Hultberg, Sthlm.
 - II » Nielsen & Erich, Odense & Kiel.
 - III » Lundius & Pauli, Göteborg.
 - IV » Ahrens & Kniefall, Hamburg.
4. Start till V löpn. (5,000 m.)
 - I Pris Hansen, Köpenhamn.
 - II » Gresvig, Kristiania.
 - III » Ahrens, Hamburg.
5. **Gresvig**, dagens populäraste sportsman, hvarå dånande hurrarop och sympatiska uttryck i många former voro otvetydiga bevis.
6. **Ahrens**, Hamburg, en af Tysklands mest framstående mästerskapsåkare.

KAPPLÖPNINGARNE Å LINDARÄNGEN.

Fotografierna för HVAR 8 DAG af G. Lamm, Stockholm.

Dessa för HVAR 8 DAG speciellt tagna bilder föreställa:

1. De kungligas ankomst.
2. Den kungl. tribunen.
3. Sadelplatsen.
4. Grefve Clarence von Rosen å »Primus» (1:a pris).
5. »Gyllene hästens» pristagare, löjtn. Anckarkrona å »Yngve».

Yngve.

Söndagen den 16 d:s ägde årets sista kapplöpningar rum i Stockholm. De blefvo, tack vare det charmanta vädret, de kungligas närvaro och antalet deltagande ryttare synnerligen intressanta och en storartad avslutning på säsongens löp-

ningar. För första gången bevistades löpningarna denna gång af h. k. h. kronprinsessan, med prinsarne Gustaf Adolf och Vilhelm. Prins Carl för rättade prisutdelningen.

När vi i HVAR 8 DAGS n:o 22 i anledning af den vördade prässveteranens 80:de födelsedag återgäfvos hans porträtt, anade vi föga att vi i vår första årgångs sista nummer skulle få sätta det betydelsefulla korset vid detta namn, som bars af den främste i svenska prässen. Ty trots ålderns krämpor sågs den gamle ovanligt kry och lifskraftig. Han hade ock de senaste dagarne visat sig särdeles rörlig, när han den 13 dennes drabbades af det slaganfall, som på aftonen den 16 sept. fällde den gamle eken.

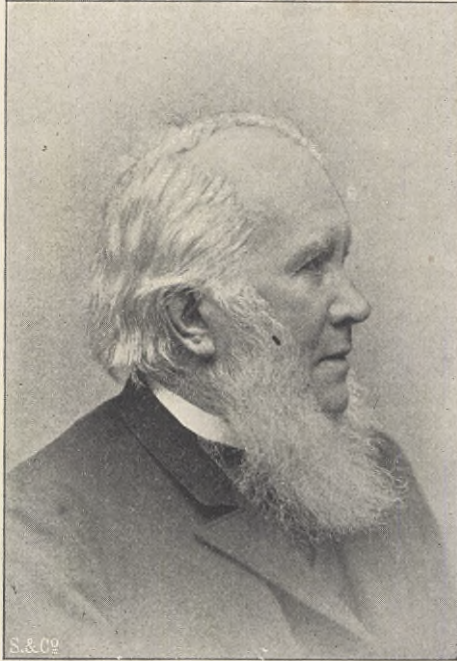
Det är mycket vanskligt att i korta drag söka teckna denne mans lifsgärning. Ty det inflytande S. A. Hedlund haft i egenskap af chef för Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, som kommunalman och som politiker sträcker sig genom en så lång följd af år, att S. A. Hedlunds historia är ett ansenligt stycke af svenska prässens, ett af Göteborgs stads och ett af Sveriges politiska historia under 1800-talets senare hälft.

S. A. Hedlund var en personlighet, hvars karaktärsstyrka låg i hans intresse för allt, hans oförskräckthet — »slagen men aldrig nedslagen» sade han själf — hans entusiasm för de svaga, hans rikedom på idéer och hans fenomenala arbetsförmåga.

Som tidningsman var han skarp i polemiken, i riksdagen en slagfärdig debattör, i personliga umgänget alltid glad och vänlig. Ännu i de sista åren bibehöll den gamle de ungdomliga känslor, hvilka han ej alltid förstätt att hålla inom de skrankor, som lugn och hänsynsfullhet betinga. Men hans partiyr gjorde honom dock icke så blind, att han ej kunde erkänna en begången öfverilning.

Född 1821 på ön Eldgarn i Stockholms län, student 18 år senare och fil. kand. 1845, började S. A. Hedlund sin tidningsmannabana som korrespondent från Parisrevolutionen 48 till Nya Dagligt Allehanda. Därefter blef han redaktör för Örebro Tidning och ifrån år 1852 för »Handelstidningen». Efter representationsreformen blef H. riksdagsman för Göteborg 1867—69 och satt då i försvarsutskottet. Han afgick år 1869, blef medlem af Första kammaren 1875, afgick därifrån 1876, samt var riksdagsman i Andra kammaren 1879—84 för Göteborgs stad.

Alla partier skola vid den gamles bår blotta hufvudet för mannen med det ädla hjärtelaget och det rättrådiga sinnet, den outtröttligt verkamme medborgaren och den omutligt rättskaffens prässmannen. Länge skall hans minne lefva, främst i den stad, i hvars historia han intager en så framstående hedersplats.

SVENSKA PRÄSSENS NESTOR.

Med af honom själf för HVAR 8 DAG ritadt porträtt.

Den 21 september fyllde svenska tidningsprässens älderman, medarbetaren i Östgöta Correspondenten notarien *Carl Henrik Wallberg* 90 år.

Carl Henrik Wallberg.

Vitillskrefvo häromdagen af denna anledning notarien Wallberg med anhängan om lån af hans fotografi och fingo till svar mottaga vidstående själfporträtt af den aktade publicistveteranen. Att

vid 90 års ålder kunna föra pennan så som det medföljande brevet visade, tyder — redan det — på ovanligt väl bibehållna själs- och kroppskrafter. Men huru obrutna dessa äro, bevisas bäst af detta porträtt, hvars likhet med originalet är slående.

Notarien Wallberg har i 62 år tillhört Östgöta Correspondentens redaktion, ett rekord som ännu torde stå ouppnådt i vår präss' annaler. Hvilken utveckling har ej den svenska prässen på denna tid genomgått! Ännu följer den gamle med stort intresse dagens händelser och tager äfven del i redaktionsarbetet. W. tillhörde för 70 år sedan det i Upsala blomstrande muntra studentsällskapet »Turkiska musiken». Af de »gamla turkarne» lefva nu, utom W., den 85-årige härads höfdingen Knut Björkenstam samt pastor Gustaf Unonius hvars porträtt vi nyligen i anledning af hans 90-årsdag återgäfvos.

FRÅN KÄNSÖ KARANTÄN.

Fotografierna af Olga Rinman, Göteborg.

KARANTÄNSANSTALTEN Å KÄNSÖ.

1. Karantänsläkaren dr Hjortzberg. 2. Bostad för dr Hjortzberg (öfre våningen) och karantänsmästaren dr Ljungman (nedre våningen). 3. Magasin, Lasarett, Observationssjukhus, Magasin. 4. Den s. k. »parloiren». 5. »Kängsö båk».

Den i Glasgow utbrutna påsten har påkallat myndigheternas vaksamhet för afvärande af den hotande faran, främst genom vidtagande af kraftiga karantänsåtgärder.

Den bekanta karantänsanstalten Kängsö är belägen ute vid hafsbandet omkring en half timmas färd från Göteborg. Sommartiden är den en nog så idyllisk plats med sin härliga vestkustluft och det blånande hafvet utanför. Det torde ej vara så allmänt bekant, att i byggandet af Kängsö karantän år 1818 deltog bl. a. de båda berömda sven-

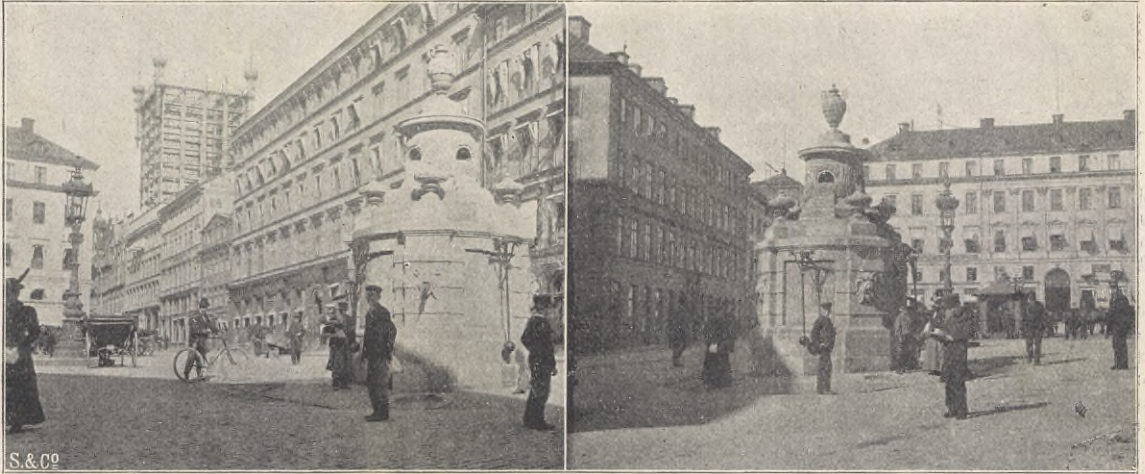
skarne John och Nils Ericssons fader, som ock ligger begrafven härute i den vackra parken.

Kängsö har naturligtvis under årens lopp genomgått en del ombyggnader, som den modärna bakteriologien kräft. Den s. k. parloiren, genom hvilken förr all kommunikation egde rum med den yttre världen, efter vederbörlig svafvelrökning, är ett minne från karantänplatsens tidigare skede.

Ganska egendomligt är att se sjukhusen resa sig ur hafvet, bygda på en slags mur, afdelad för hvarje byggnad. Broar leda öfver vattnet dem emellan.

GAMMALT OCH NYTT FRÅN BRUNKEBERGSTORG.

Fotografierna för HVAR 8 DAG.

Vidstående fotografi från Brunkebergstorg ger en belysande bild af det gamla och det nya Stockholm — det gamla representeradt af brunnen och det nya af den skyskrapande telefongalgen.

De gamla ståtfulla brunnarna ha ingen plats i det moderna vattenledningsväsendets tid, annat än som dekorativa minnen från forna dagar. Såsom sådana fylla de ännu och komma nog, så länge de stå, att fylla sin uppgift. Och de moderna städernas arkitekter ha hittills i allmänhet förgäfvets sett sig om efter något att sätta i deras ställe. På dessa brunnar lades i sin tid ned lika mycken konstnärlig

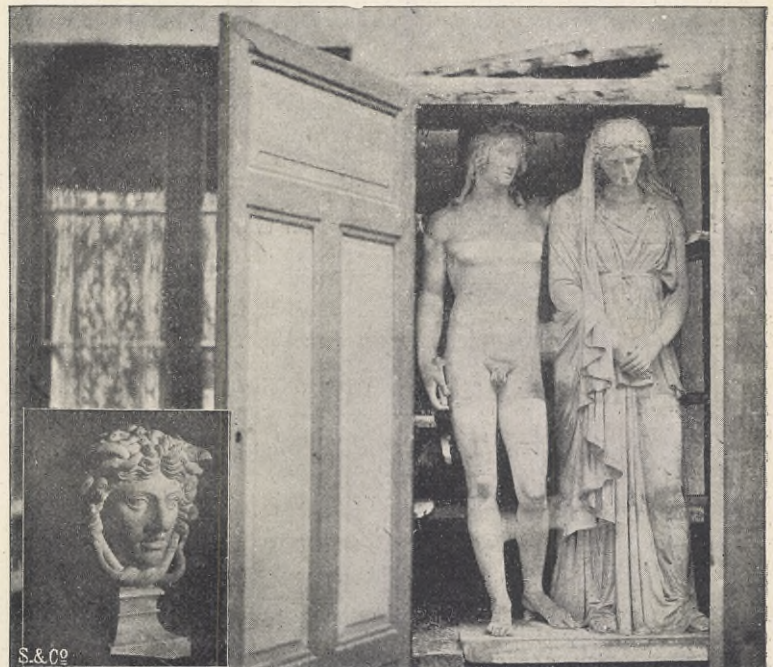
smak, som på den arkitektur, hvilken omgaf torgen. Den, som fågnar sina ögon med de italienska palatsen, blundar icke, när han går förbi brunnarna. Den tyske vägvisaren försummar icke att i Nürnberg föra den resande både till »den djupa brunnen» och »den sköna brunnen». Stockholm har visserligen inga brunnar, som i konstnärlig utstyrel kan jämföras med dessa, men där finnas dock åtskilliga. Den vackraste är otvifvelaktigt den i dagarne nyrestaurerade brunnen på Brunkebergstorg med den gamla från Stortorget flyttade brunnen som öfverbyggnad.

DET MÄRKLIGA KONSTFYNDET I STOCKHOLM.

Fotografi för HVAR 8 DAG.

Vi återgifva här en fotografi af den marmorgrupp och det Medusahufvud, som i dagarne påträffats i Stockholm under ombyggnad af huset 61 Regeringsgatan. Gruppen, som förvarades i en omsorgsfullt igenspikad trälar, föreställer antagligen dödens genius ledande en ung kvinna in i dödsriket — ett från den antika konsten välbekant motiv. Den torde någon gång omkring förra sekelskiftet ha hitkommit från Italien och afsetts till grafmonument, men råkadt bli undanställt och bortglömdt.

Det märkliga fyndet anses af konstkännare hafva ett icke obetydligt konstvärde och har tagits i betraktande af en mängd intresserade.

UR VAN BIBBERS LIF.

AF RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Ett försök att spara.

Naturligtvis förlorade van Bibber snart alla de pengar som han vunnit på kapplöpningarna den 4 juli. Han gick dit dagen därpå och han såg hela högen smälta bort, och i sin ifver försökte han »taga igen det» med det vanliga resultatet. När han kom hem och räknat öfver sina förluster, fann han sig stå på branten af ruin och att han skulle bli tvungen »röka pipa» i stället för att frässa på »Regalia»-cigarer. Han kunde inte begripa, hur han kunnat bära sig så dumt åt och han undrade, om han skulle återfå så mycket förtroende till sig själf att han komme att ge ut en dollar på lyx än en gång.

Ju mer han funderade på förlusten, desto förfärligt större syntes honom beloppet. Han kände det nästan som ett syndigt slöseri att betala spår-vagnsafgiften och han kunde ej tänka på hyran utan att bli ängslig. Det gjorde honom ondt att göra sig af med fem cents till konduktören, och när han såg de lyckliga vinnarne fara förbi i sina enspännare lät han höra ett smärtfullt stönande.

»Jag måste spara», mumlade han för sig själf. »Tjenar ingenting till att tala om saken! Jag måste spara. Jag skall börja i morgon bittida och hålla på en månads tid. Se'n är jag på fötter och kan börja njuta af lifvet igen. Men aldrig några kapplöpningar mer, aldrig, aldrig!»

Han var mycket belåten med denna sin ekonomiseringsidé. Han tyckte om den själfbestraffning som den innebar. Och eftersom han aldrig i sitt lif nekat sig någonting, tjusade detta honom med nyhetens behag. Han insomnade mycket lyckligare till sinnes än innan han fattat sitt beslut och med afgjord föresats att börja i morgon. Han steg upp mycket tidigt, vid 10-tiden, och han erinrade sig sitt beslut att spara i en månad eftersom han förlorat en hel månads »nålpengar».

Han brukade äta sin första frukost hos Delmonicos hvarje morgon. Han beslöt sig för att börja vägen till sparsamhet med att utlämna den vanliga omeletten och endast dricka kaffe med bröd. Instinktmässigt gissade han, att det fanns ställen i staden, hvilka voro billigare än hans vanliga tillhåll, men han visste inte hvar de funnos. Till slut ramlade han in på en restaurant vid en tvärgata och beställde en kopp kaffe med bröd.

Kyparen tycktes anse att det var en mycket klen frukost och föreslog en liten god kotlett eller skinka och ägg, hvilket kom Van Bibber att rysa. Till slut blef kyparen öfvertygad att Van Bibber var fattig och inte hade råd till mera, hvilket generade den unge mannen till den grad, att han, när kyparen kom med en nota på femton cents, gaf honom en halfdollar och bad honom »behålla resten».

Den tillfredsställelse, han känt, försvann snart när han kom till insigt om, att under det han ekonomiserat i fråga om frukosten så hade hans fåfänga stått honom mycket dyrt. Han erkände hur dumt det var när han erinrade sig att han icke skulle ha gifvit ut mera om han gått till Delmonicos genast. Han längtade efter en sådan där stor mörk »Regalia», men de kostade alldeles för mycket. Han genomsökte noga sina fickor, för att se efter om han inte hade någon på sig,

men det hade han inte och beslöt då att skaffa sig en pipa. Pipor äro alltid billiga.

»Hvad för slags pipa, sir?» sade mannen bakom disken.

»En billig pipa», sade Van Bibber.

»Men hvilken sort?» envisades mannen.

Van Bibber trodde att en kort pipa med munstycke af bärnsten och ett beslag af silfver skulle falla honom i smaken. Mannen hade just en sådan pipa, med fabriksmärken och ordet *Sterling* på silfverbeslaget. Den låg i mycket vacker sidenfordrad låda, och det fanns ett extra munstycke som man kunde skruvva in och en piprensare och en pjes att trycka ned tobaken med. Den kostade endast fem dollars.

»Är det inte väl mycket för en pipa?» frågade Van Bibber.

Mannen svarade att det kunde han ej tro. Det vore billigare att skaffa sig en god sak med detsamma, ty den räckte längre. Och billiga pipor göra ondt på tungan, *you know*

Detta var mycket förståndigt räsöneradt, tyckte Van Bibber. En Oxford-Cambridge-tobaksblandning tog han med för namnets skull. Den kostade en dollar. När han lämnade butiken såg han i fönstret en hel mängd olika pipor, ofvanför hvilka hängde en skylt: »Hvilken som hälst af dessa för 25 cents». Detta gjorde honom mindre nöjd med sig själf, och han blef medveten om att han inte lyckades vidare väl med sin sparsamhet. Han vände om mot klubben, men det var så varmt, att han trodde sig skola svimma, innan han kom dit. Och därför tog han en droska i enlighet med den mycket förståndiga principen att det var billigare att åka och behålla hälsan än att gå och få solstygn.

Han mötte en del bekanta i droska med en mängd bagage på taket och detta erinrade honom om att de bedt honom komma ner och följa af dem vid oceanångaren på eftermiddagen. Men han ville inte komma tomhändt, hvarför han stannade utanför en blomsterhandel, där han köpte en stor korg med blommor och en annan med frukt samt stufvade dem in i droskan.

När han skulle betala kusken, fann han att turen från Trettiofemte gatan ner till Frihetsstatyn blef två och en half dollars. Frukten och blomorna hade gått till tjugotvå. Detta gjorde honom högligen ängslig och han kunde inte förstå hur det gått till. Han for tillbaka på den upphöjda järnvägen för fem cents och kände sig genast mycket bättre. Därpå träffade han på klubben ett sällskap som just kommit tillbaka från en segeltur. De beställde in en hel mängd dricksvaror och naturligtvis måste han göra detsamma. Sju dollars ströko af sparfonden. Han lugnade sig med att detta inte spelade någon roll, eftersom han gaf en check i betalning och inte behöfde göra upp den förrän i slutet af månaden, när tvångsekonomiseringen skulle vara öfver.

Likväl var hans samvete ej öfvertygad, och han blef orolig. Han kände på sig att han inte skötte sig riktigt och han beslöt, att hans middag skulle kosta så godt som ingenting. Han erinrade sig med en rysning det ställe, där han bjudit den tiggande »kolingen» på frukost, och han gaf sig själf ett heligt löfte att hellre skulle han svälta ihjäl än sjunka så lågt i gnideri. Men han hade

hört talas om table d'hôte-restauranter på Sixth Avenue, hvarför han gick dit och till slut hittade en som såg snygg och trefflig ut. Han började med en mäktig soppa, fortsatte med en stor stekt fisk och fick därpå en mellanrätt med någon slags tomatostufning, hvilken mättade hans hunger och dödade hans aptit med ett slag. Men han åt upp alla rätterna, ty han ansåg det vara den bästa ekonomien att taga valuta för sina pengar, ehuru salladen med härskan olja och glacen af sur mjölk gjorde hans måltid till snarare en plåga än ett nöje. I denna sinnesstämning tände han sin pipa och började sakta promenera mot klubben längs Trettiosjette gatan.

Han tittade in i fönstren i Delmonicos café med afund och afsmak och fortsatte förbi matsalen, där man genom de stora fönstren såg de dukade borden, damerna i charmanta toiletter samt alla nöjda och glada. Och så började man vifta med armarna därinne och vinka åt honom och han kände igen hela sällskapet från den olyckliga kapplopningsdagen. De gjorde plats för honom och kaptenens dotter lade för honom oliver och hennes förkläde talade om, att de kommit in till staden bara för dagen och telegraferat efter honom och

Edgar och Fred och »dear Bill», och alla voro så glada att se honom ty de visste att han, om någon, förstod att värdera en god middag.

Men Van Bibber lät endast höra ett stönande. Den förfärliga hägkomsten af det skinnorra köttet och den härskana oljan och den märkvärdiga osten kom honom att rysa och förvandlade det hela till grymma Tantalikval. Där fanns små fina ostron, härlig consommé och delikat fisk, tryfferad kyckling och finfin sallad, deliciös ost och den syperbaste fruktglace. Men Van Bibber kunde inte äta någonting utan bara satt och stirrade olyckligt på sin tallrik och skakade envist på hufvudet när kyparen bjöd honom.

»Spara!» sade han i hög, missnöjd ton. »Det är nonsens! Det skulle inte ha kostat mig ett öre att äta den här middagen, och ändå har jag betalat en half dollar för att bli så sjuk att jag inte kan. Om man förstår att spara, så är det *all right*. Men gör man inte det, skall man låta bli. Det är rent af farligt. Jag ämnar inte försöka omigen».

Därpå bjöd han hela sällskapet på teatern, och där satt man i en avantscen, hvarifrån det blef det lifligaste »samspel» med de vackra flickorna i operetten.

ÅNGBÅTSKOLLISIONEN PÅ VÄNERN.

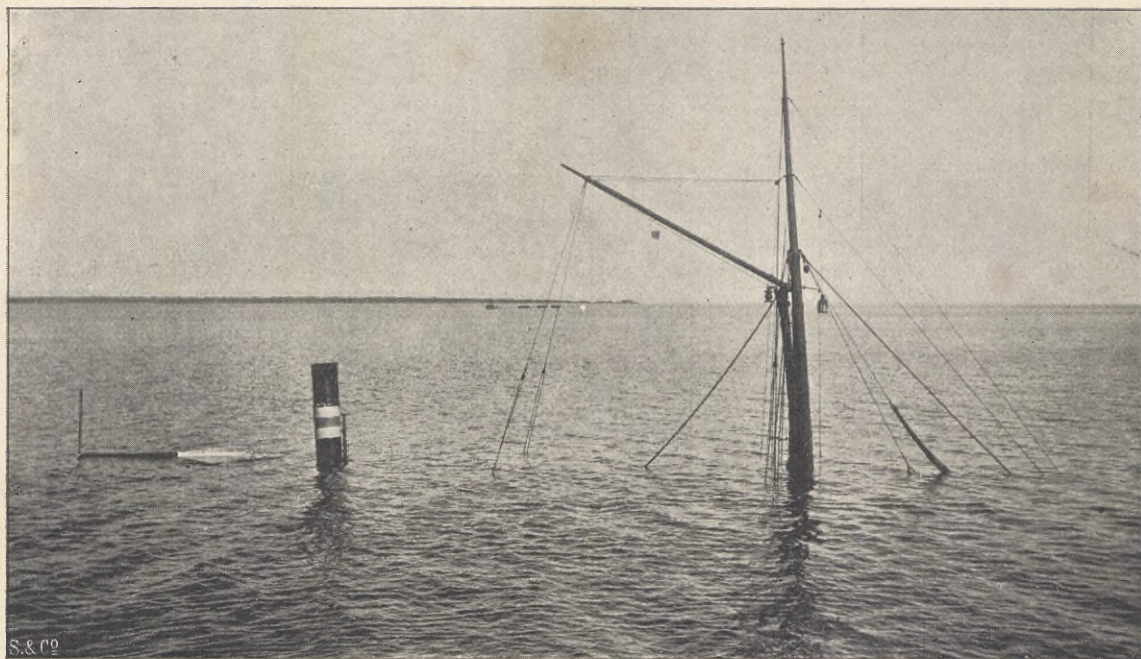

Foto. Vikner, Vänersborg.

ÅNGAREN »OTTERBÄCKEN» EFTER KOLLISIONEN.
Efter fotografi tagen, för HVAR 8 DAG.

Natten till den 9 september inträffade å Väneren en sjöolycka, hvilken kunnat medföra stor förlust af människolif, därest mörker och blåst rådt. Nu var natten till all lycka månljus och stjernklar.

Ångaren »Otterbäckens», på väg från Göteborg till Otterbäckens, möter en timma efter afgang från Vänersborg lastångaren »Agnhammar», hvilken trots upprepade signaler icke manövrerade korrekt.

Följden blef, att den rände sin bog in i »Otterbäckens» baksida och denna sjunker på tio minuter till botten på omkring 5 famnars djup. Inalles fjorton personer — däribland 4 passagerare — befunno sig ombord. De räddades i högst ofullständig dräkt ombord å den andra ångaren och komma icke snart att glömma den hemska natten.

»Otterbäckens» håller f. n. på att upptagas af kapten Larsson med bärgningsångaren »Isbjörn».

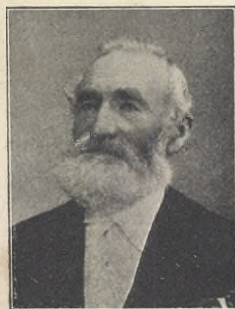
VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

L. KOTTSBERG

Henrik Spaak. †

En af Elfsborgs läns mera bekante män direktör Henrik Spaak afled den 28 augusti å sin egendom Skeppsholmen i närheten af Ulricehamn, i en ålder af nära 73 år.

Den hädangångne var född i Östergötland. Vid 30 års ålder inköpte han egendomen Skepps-

holmen, där han under en lång följd af år stod i spetsen för en landtbruksskola, hvilken vunnit stort erkännande och från hvilken många dugande landbrukare utgått. Spaak var i mycket en föregångare på sin ort.

Han var outtröttlig i att med ord och handling, såväl som i skrift, påvisa hur ett rationellt jordbruk skall bedrivas. Då Elfsborgs läns landsting första gången upprättade en folkhögskola för länet, förlades denna till Skeppsholmen med direktör Spaak såsom föreståndare.

Den idoge mannen tog äfven lifligt del i sin kommuns och sitt härads angelägenheter. För sin verksamhet som meteorolog erhöill han i fjol en minnespenning af Meteorologiska Centralanstalten. En stor vänkrets, som han under sin mångsidiga verksamhet förvärfvat, deltagert i de anhörigas sorg.

Aug. Borg. †

Chefen för Skånes enskilda banks kontor i Lund direktören Frans August Borg slutade den 1 september sina dagar, efter att för några månader sedan ha drabbats af ett slaganfall.

Borg tillhörde en i hela Skåne mycket känd och högt aktad släkt. Den siste lefvande af 8 syskon var han född år 1829. Efter att först ha egnat sig åt handel i Helsingborg öfvergick B. till bankverksamheten. År 1865 inträdde han i Skånes enskilda banks tjänst och blef kassör vid dess Helsingborgskontor. Så förflyttades han 1873 till kontoret i Lund och blef 1876 chef för detsamma. Därjemte bestred han sedan början på 70-talet kassörsbefattningen i Skånska hypoteksföreningen. Sparbanken i Lund kallade honom också till ledamot i sin styrelse, hvarest han sedan år 1895 varit ordförande.

Sin nära 25-åriga chefsplats i Skånebanken skötte B. med stor omsorg och grannlagenhet, lika mycket till de många kundernas som bankens egen belåtenhet. Men August Borg var ej blott den i allt pligtrogne och redbare, utan ock den med hjärtats goda egenskaper utrustade mannen.

Dödsbudet har väckt stort deltagande hos alla den hädangångnes vänner och bekanta i hela provinsen, främst naturligtvis i hans eget samhälle.

John Härstedt. †

Helt oväntadt afled den 26 augusti kyrkoherden i Fjelle och

Flädie församlingar i Skåne John Fredrik Härstedt.

H. var född i Helsingborg 1819. Efter studentexamen 1838 och teologiska examina 1844 blef han sistn. år prästvigd. Fjelle pastorat tillträdde han 1870, sedan han dessförinnan varit prebendekomminister sammanstades ända från 1858 och i Lomma sedan 1852. Ända till det sista har han ensam skött pastoralvården öfver sina församlingar.

Som kyrkoherde gjorde den duglige och i sitt ämbete synnerligen nitiske mannen sig mycket omtyckt. Därjemte var han både intresserad och väl förfaren i praktiska värf, hvadan han starkt anlätades för dylika förtroendeuppdrag. H:s intresse för fornminnen och kulturhistoria gjorde honom till en af stiftarne af Kulturhistoriska föreningen, hvars styrelse han äfven tillhörde.

TILL ALLA OCH EN HVAR som under HVAR 8 DAGS med detta nummer tilländalupna **första årgång** visat tidningen intresse och välvilja, till publik, präss, medarbetare, amatör- och yrkesfotografer, kommissionärer och ombud — till alla, jämte en förhoppning om fortfarande sympatier,

uppriktig tack.